

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1320/2022
06.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Слободана Беатовића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 726/21 од 15.03.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 331/22 од 05.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.12.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 726/21 од 15.03.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 331/22 од 05.09.2022. године у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 726/21 од 15.03.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и уколико у року од једне године од дана правноснажности пресуде измири доспеле обавезе издржавања у извршној пресуди Првог основног суда у Београду 8П2 727/13 од 16.09.2013. године, а за период за који је том пресудом оглашен кривим, у укупном износу од 578.783,21 динар као и уколико убудуће уредно плаћа издржавање. На основу члана 258. став 4. ЗКП, законски заступник малолетног оштећеног ББ, мајка ВВ, је упућена да имовинскоправни захтев може остваривати у парничном поступку. Окривљени је на основу члана 264. став 1. у вези члана 262. ст.1. и 2. ЗКП, у вези члана 261. став 1. и 2. ЗКП, обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, као и да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Беатовић, у смислу члана 485.

став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд у целини или делимично укине побијане пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте пресуде преиначи тако што ће окривљеног у целини или делимично ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело које му се ставља на терет.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да плаћање трошкова детета, који су несумњиво нужни и договорени између родитеља (трошкови вртића и енглеског језика, трошкови дужег боравка код окривљеног у односу на судску одлуку и трошкове леговања за малолетно дете), представља испуњење обавезе издржавања детета у складу са суштином те обавезе и договором окривљеног са законском заступницом малолетног оштећеног.

Изнете наводе захтева, којима бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Околности изнете у предметном захтеву одбрана окривљеног истицала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и, с тим у вези, у образложењу пресуде на страни 185/65, у ставу трећем и на страни 186/65, у ставу првом списка предмета, дао довољне и јасне разлоге, прихватајући при томе разлоге првостепеног суда који су дати на странама 31. став 2 - 34. став 1. образложења првостепене пресуде, које разлоге Врховни касациони суд прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом законска заступница малолетног оштећеног, на основу члана 258. став 4. ЗКП, упућена да имовинскоправни захтев може да остварује у парничном поступку, што у смислу наведене законске одредбе подразумева да подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење, тако да, према ставу одбране, није било основа ни да се у побијаној пресуди као услов да се не изврши казна затвора у трајању од шест месеци, за окривљеног одреди обавеза да у року од једне године од дана правноснажности пресуде плати износ од 578.783,21 динара на име доспелих обавеза издржавања за своје малолетно дете.

Изнете наводе захтева, којима бранилац, иако формално не означава, суштински указује да је одлуком о имовинскоправном захтеву повређен закон, односно указује на поведу закона из члана 441. став 3. ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 441. став 3. ЗКП, прописано је да се одлука о „досуђеном имовинскоправном захтеву“ или одлука о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, може побијати ако је суд овом одлуком повредио законске одредбе.

Изреком побијане првостепене пресуде Првог основног суда у Београду, која је потврђена другостепеном пресудом, окривљени је оглашен кривим због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда. Истом пресудом, законски заступник малолетног оштећеног ББ, мајка ВВ, је на основу члана 258. став 4. ЗКП, упућена да имовинскоправни захтев може остваривати у парничном поступку.

Полазећи од наведеног и цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног касационог суда, како је према изреци правноснажне пресуде законски заступник - мајка малолетног оштећеног упућена да имовинскоправни захтев може да остварује у парничном поступку у смислу члана 258. став 4. ЗКП, односно да суд није досудио имовинскоправни захтев, то у конкретном случају побијаном правноснажном пресудом није ни могла бити учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП. При томе, поменути износ од 578.783,21 динара, односи се на испуњење одређене обавезе која је у условној осуди сходно члану 65. став 2. КЗ одређена окривљеном, уз обавезан услов да исти за време проверавања не изврши ново кривично дело, а не на досуђени имовинскоправни захтев.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац указује да је побијаном правноснажном пресудом, учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости наводи и то да је окривљени уредно давао издржавање за своје малолетно дете у периоду од новембра 2013. године до јуна 2014. године, о чему постоје докази у списима предмета, а да обавеза издржавања за окривљеног није постојала у временском периоду од 20 месеци обухваћеног судском одлуком, када је малолетни оштећени са мајком живео у заједници са окривљеним и када је између окривљеног и законске заступнице малолетног оштећеног постигнут договор да окривљени на име издржавања детета уплаћује трошкове вртића, енглеског језика као и трошкове летовања детета, тако да је, полазећи од наведених чињеница према ставу одбране, спорна висина укупног износа обавеза окривљеног на име издржавања малолетног детета, посебно што у том погледу у списима предмета постоје три различита налаза и мишљења вештака.

Врховни касациони суд налази да бранилац изнетим наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно на повреду закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући оцену доказа од стране суда и износећи своје чињеничне закључке, другачије од оних утврђених у побијаним правноснажним пресудама.

Поред изнетог, бранилац указује и на неразумљивост изреке првостепене пресуде, што представља повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени и његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП,

могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 440. и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић